

Δεν είναι η πρώτη φορά που τα δύο συγκροτήματα βρίσκονται μαζί επί σκηνής. Πριν από 18 χρόνια, οι Boko είχαν ξαναοίξει για τους Shellac. Πάει πολύς καιρός από τότε, αλλά η ψυχή παραμένει η ίδια, όσο κι αν το σώμα έχει παρακάσει. Κι αυτό φάνηκε καθόλη τη διάρκεια της βραδιάς.

Θυμάστε εκείνη τη συναυλία των Bokomolech στο Fuzz πριν από λίγα χρόνια, με support τους False Alarm; Τα δύο συγκροτήματα είχαν παίξει πολύ ωραία, πράγμα στο οποίο είχε συμβάλει και η guest εμφάνιση του Scott McCloud με τους δεύτερους. Αλλά εκείνη η συναυλία έμοιαζε περισσότερο με reunion συνάντηση (είπα συνάντηση, όχι πάρτι), παρά με

συναυλία. Θα μου πεις, “τι σε έπιασε και ασχολείσαι με τα παλιά;”. Με έπιασε και ασχολούμαι με τα παλιά επειδή το ίδιο συγκρότημα (στην περίπτωση μας, οι Bokomolech) μπορεί είτε να αναδειχθεί, είτε να καταπνιγεί από το κοινό του. Στο Fuzz, ένα μεγάλο μέρος του κοινού παραβρέθηκε εκεί για παραδοσιακούς λόγους. Δηλαδή, μόνο και μόνο επειδή “ξαναπαίζουν οι φίλοι απ’ τα παλιά”. Όχι επειδή ήθελε να βρίσκεται εκεί. Βέβαια, ας μην ξεχνάμε πως τα σκυλάδικα της Πειραιώς βρίσκονται μερικές δεκάδες μέτρα μακριά από το Fuzz, πράγμα που μάλλον βόλευε τη συγκεκριμένη μερίδα του κοινού. Μ’ ένα σμπάρο, δυο τρυγόνια. “Τον κακό σας το φλάρο”, απαντάω εγώ. “Να πάτε κατευθείαν στα σκυλάδικά σας και να πιάσετε εκεί κουβέντα για το τι πάνες φοράτε στα μωρά σας και πόσα φράγκα ‘κονομάτε στα γαμάτα τεχνικά γραφεία που δουλεύετε!”. Ευτυχώς, Παναγία μου, αυτός ο κόσμος απουσίαζε από το An την Πέμπτη 4 Ιουνίου του 2015. Κι αν κάποιοι απ’ αυτούς παραβρέθηκαν από σπόντα, ήταν καταδικασμένοι στην αφάνεια. Τη βραδιά αυτή, κουμάντο έκαναν οι defenders of fun και όχι οι killers of fun (για να θυμηθούμε και τα λόγια που εκστόμισε αργότερα ο Albin).

Είναι φανερό, λοιπόν, από τα παραπάνω ότι την εμφάνιση των Bokomolech, την 4η Ιουνίου, αξίζει να την έχουμε στην καρδιά μας. Ο κόσμος ανταποκρίνεται στην ενέργειά τους και τραγουδάει μαζί τους. Ακόμα και άτομα από το κοινό που στην αρχή ήταν “κλειδωμένα”, τώρα κινούνται στο ρυθμό τους. Οι Boko, τόσο με τα live τους, όσο και με το παρελθόν που κουβαλούν στην πλάτη τους, αποδεικνύουν ξανά ότι αποτελούν ένα από τα καλύτερα εγχώρια μουσικά “προϊόντα”. Θα έλεγα, μάλιστα, ότι αποτελούν και μία από τις καλύτερες επιλογές συγκροτημάτων για support στους Shellac.

Όπως σχεδόν πάντα, όλα στο An γίνονται γρήγορα. Μετά την αποχώρηση των Bokomolech, λίγα λεπτά περνούν μέχρι να εμφανιστεί αυτή η πρεζόφατσα, ο Todd Trainer, για να ταχτοποιήσει το drum set του. Ο κόσμος αρχίζει να ζητωκραυγάζει, νιώθοντας ότι η μεγάλη στιγμή πλησιάζει. Πράγματι, μετά από ένα σύντομο sound-check, ο Steve Albin και η παρέα του σκάνε μπροστά μας κι εμείς νιώθουμε τέλεια. Εξ’άλλου, έχουν χρόνια και χρόνια να εμφανιστούν στην Ελλάδα. Λογικό είναι, λοιπόν, να ανυπομονούμε για το κιθαριστικό ήχο του μπάσου του Weston, για τα κοφτά drums του Trainer και για την τσιριχτή κιθάρα του Albin. Η μουσική ξεκινάει και το ξύλο μπροστά στη σκηνή ξεκινάει κι αυτό. Νερό, μπίρα και ποτό εκσφενδονίζονται στο αέρα. Αγκωνιές, σπρωξιμάτα, κραυγές, χειρονομίες μέσα σε μία θάλασσα ιδρώτα είναι το σκηνικό που επικρατεί για το επόμενο δίωρο. Οι Shellac επιλέγουν τραγούδια από όλο το φάσμα της δισκογραφίας τους. “My black ass”, “Dog and pony show”, “Wingwalker”, “Copper”, “Canada”, “Prayer to God”, “Squirrel song”, “Watch song”, “Steady as she goes”, “Dude incredible”, “You came in me”, “Riding bikes”, “Compliant”, “All the surveyors”, “Defenders of fun” και άλλα που πιθανώς ξεχνάω, συνιστούν (όχι με τη συγκεκριμένη σειρά) τη setlist της βραδιάς. Ανάμεσα στα τραγούδια ή και εντός των τραγουδιών, ο Steve λέει χυδαίες ιστορίες γεμάτες αγένεια και σεξισμό. Ντροπή του! Κοιτάει τον κόσμο με τα παρανοϊκά του μάτια, μορφάζει, μιλάει με τον κόσμο, συγχαίρει τους Bokomolech, κάνει απότομες κινήσεις σα να θέλει να επιτεθεί στο κοινό και αρπάζει το μικρόφωνο. Αξιομνημόνευτη στιγμή του live αποτελεί το “End of radio”, το οποίο

τραβιέται πέραν των 8μιση λεπτών που κανονικά διαρκεί, ενώ οι στίχοι του παραλάσσονται και διανθίζονται διαρκώς από τον Albinι. Ο Todd πραγματοποιεί τις γνωστές αηδίες που κάνει σε κάθε live με το τύμπανό του κατά την εκτέλεση του συγκεκριμένου τραγουδιού, ενώ ο Bob, ακούραστος, επαναλαμβάνει (χωρίς απαραίτητως να έχει καταπιεί μετρονόμο) τις λίγες νότες που συνιστούν το “ρυθμό” του τραγουδιού. Το live τελειώνει, χωρίς encore, με ένα από τα αγριότερα τραγούδια, το “Spoke”, στο οποίο τρομάζουμε να πάρουμε ανάσα από το ξέφρενο mosh-pit που επικρατεί. Έχω την εντύπωση πως, όχι μόνο εμείς, αλλά και οι ίδιοι οι Shellac χάρηκαν το live. Κι επειδή είμαι λίγο απαισιόδοξος σχετικά με το ενδεχόμενο να τους ξαναδούμε, θεωρώ τυχερούς όσους μπόρεσαν να είναι παρόντες αυτό το βράδυ.

Ανταπόκριση: Φαίδων Κυτρίδης